

לה היה קל יותר להסתדר עם שליחי השלטונות באשר ממנה לא יכלו לתבוע מידע מדויק על המתרחש במושבה.

שלוש בנות ערובה היינו ונצטוונו ללכת לג'דידה. הג'נדרם רכוב על סוסו ואנחנו צועדות לפניו. לפני צאתנו לדרך, פנתה אליו אשת המוכתר ואמרה לו בהצביעה עלי: "תשמור על הבינת (הבת) הזו". על כך השיב: "זו? אותה אני אהרוג בדרך". וכדי להמחיש כי אמנם מתכוון הוא לכך, התכופף מעל סוסו והנחית מהלומת אגרוף בריאה על ראשי. להרגני לא הצליח בכך וגם אחר-כך לא קיים הבטחתו והסתפק באותה מהלומה בלבד. וגם לי זה הספיק.

הדרך ממטולה לג'דידה — מהלך שעתיים — נמשכה הפעם הרבה יותר. הנשים, האחת שתומת עין וכבדת גוף והשניה גם היא לא זריזה ביותר, התקשו בהליכה. איכשהו הגענו לג'דידה והובאנו ישר אל הסאריה.

הורדנו אל חצר תחתית. ואם גם לא "הושלכנו" אל בור הכלא — גם בפתחו של הבור — הקרוי בפי הערבים ג'ואה ג'ואה (פנימה פנימה), היה המראה מזעזע. בשבילנו הנשים, לא נמצא שם כנראה מקום ואחרי ישיבה ארוכה ליד הבור, הובלנו אל בית מלון, אם אפשר לקרוא לו כך, והופקדנו בידי הערבי בעל המלון והוא שימש לנו סוהר.

חברותי לחדר היו כבנות שלושים ויותר ובעיני נערה בת 15-16 — היו זקנות, זקנות; ועל מה, לכל הרוחות, יכולתי לשוחח עמן ומה גם שהן דיברו אידיש והעברית שבפיהן היתה דלה ועלובה.

ידעתי שאת הלילה נעשה במעצר אבל איך אחזיק מעמד בשעות "הארוכות" למחרת עד אשר יבואו לשחרר אותנו. לא תארתי לי שיהיו אלה ימים ארוכים ולא שעות. אבל...